

Boncănitul cerbilor

Artangel

Frumoși sunt pașii-n zori de zi,
Prin munții de aramă,
Înainte de a ne trezi,
Poienile te cheamă.

Ai văzul foarte dezvoltat
Și auzul e la fel,
Mirosul ți l-ai adaptat,
Pentru oricare duel.

La patru ani ai gâtul zvelt,
Iar copul ți-e subțire,
Boncănești des - lucru cert...
Îndelung, să dai de știre.

La șapte ani ai gâtul gros
Și un corp cu mult mai plin,
Ținând capul mereu în jos...
Ca atunci, când eu mă-nchin!

În timp, anii se dublează
Și târziu ieși la pășune,
În zori când se luminează,
Pornești iarăși spre pădure.

Dar boncănești mai rar și scurt,
Cu mișcări mult mai domoale,
Nu mai e ca l-a-nceput,
Stând în mocirla moale.

Mormăi dacă ești puternic
Și sigur ești pe ciute,
Iar cârdul îți e sfetnic,
Prin calitățile-i avute.

Ești tânăr? Mugești îndelung
Cu glasul tău subțire,
Dar ciutele nu te ajung...
Ești fraged pentru iubire!

Boncănești de multe ori
Ziua în amiaza mare,
Prin poienițe, printre flori,

Când sunt nori și nu e soare!

Sau în mocirlă când te scalzi,
Pe pământ când stai culcat.
Versanții însoriți și calzi,
În straie noi s-au îmbrăcat!

Când lupii și câinii hoinari
Apar, liniștea dispare...
Voi, regi ai munților, cei mari,
Trăiți în disperare!

Când zăpada-i scorțuroasă
Și lupii vă-nconjoară,
În pătura-i prea groasă,
Viața nu vă e ușoară!

Căci atârnă de-un fir de păr
În vuietul pădurii,
Nemaivând astâmpăr,
Cu gâtul-n ceru-i gurii!

Având ochii plini de lacrimi,
Umeziți, priviți doar cerul,
Acum dispar dorinți și patimi...
Și-ați fost tari, ca și cezarul!
08.09.2018